

ΝΥΕ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΑΤΩ ἀπὸ τὰ ὑπερύψηλα δένδρα, παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ παλλεύκου ὄρους, διαβαίνει εἰς παραδόξος ἄνθρωπος. Λύσας τὰ δεσμὰ τῶν προλήψεων, ὁδοιπορεῖ πρὸς τὸ τέρμα, ἀτενίζων εἰς τὸ τρεμοσβύνον ἄστρον τῆς Ἑλπίδος.

Ἡ νύξ ἔχει ὅλον τὸ ἥρεμον μεγαλεῖον χειμερινῆς εὐδίας. Μία σιγὴ ἄπειρος, μυστηριώδης, ἀτάρακτος, κυριαρχεῖ. Εἰς τὸ στερέωμα λάμπει ὁ Γαλαξίας, μὲ τὸ ἐπιτελεῖον τῶν φωτεινῶν κόσμων. Μία ἐλαφρὰ ὁμίχλη περιβάλλει, ὡς νυμφικὸς πέπλος, τὸ στερέωμα.

Ὁ οὐρανὸς πανηγυρίζει ἕνα του θρίαμβον. Ἡ γῆ φρίσσει εἰς τὸ ἄγνόν φίλημα τῶν ἄστρον.

Ὁ παραδόξος ἄνθρωπος βυθίζει τὸν δρόμον τῆς Ἀγάπης. Ἐνα δρόμον, τὸν ὅποιον σκιαζοῦν πυκνά φυλλώματα. Κάπου ἀναδύεται ταπεινὸν ἔντομον, ἀκούεται θροῦς φευγαλέου πτηνοῦ. Βαδίζει, ἐνῶ πολὺ μακρὰν σκιαγραφεῖται ἡ πολίχνη, ἡ ὁποία ἀναρριχᾶται εἰς ἕν ὕψωμα, ὡς νὰ θέλῃ νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὰ σύννεφα.

Ἀμυδρότατα φῶτα λάμπουν σκορπιστὰ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὡς ἄστρα, τὰ ὁποῖα λιποτακτήσαντα ἀπὸ τὰς οὐρανίους ἀψίδας ἔπεσαν κάτω εἰς τὸ χῶμα. Τίς οἶδεν ἂν τὸ φῶς τὸ ὑπεραιθέριον δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ φῶς, ποῦ λάμπει δειλὸν, ἀλλ' ἀκοίμητον ἐμπρὸς εἰς τὸ ὁμοίωμα τῆς Παρθένου. Τὸ αἶδιον Πνεῦμα, τὸ ὅποιον ἐνέδυσσε μὲ ἀκτῖνας τὸ πύμφωτον ἐκείνο σῶμα, εἶνε ἐξ ἑαυτοῦ μέγα καὶ πονητικόν, ὅσον καὶ ἡ Ψυχὴ ἡ πιστεύουσα, ἡ ὁποία δίδει τὴν φλόγα εἰς τὴν πενιχρὰν κανδήλαν.

Ὁ ὁδοιπὸρος προχωρεῖ, ἐνῶ γύρω του πλημυρεῖ τὸ πᾶν ἡ ποίησις τοῦ μεσονυχίου. Βαδίζει τὸν δρόμον, ὁ ὅποιος ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀγάπην. Ὅλοι περίξ τῆς ἐστίας θερμαίνονται μὲ τὸ φίλημα τῆς στοργῆς· αὐτὸ ριγεῖ εἰς τὸν νυκτερινὸν παγετόν. Μόνος, ζῇ τὴν ζωὴν τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ρεμβασμῶν. Εἶνε ὁ Ποιητὴς τοῦ

ὁποίου τὸ πνεῦμα μετεωρίζεται εἰς τὰς σφαῖρας τοῦ Ἰδανικοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ εἶνε γεμάτη φῶς καὶ γαλήνην. Ἀναζητεῖ τὴν ἀλήθειαν, φιλοσοφεῖ εἰς τὴν ὑπαρξιν τῶν ὄντων, καὶ ἡ καρδιά του εἶνε βωμὸς τὸν ὅποιον στολίζουν αἱματωμένα ρόδα. Εἶνε ὁ Ἐκλεκτὸς ὁ ὁποῖος προπορεύεται τῶν θνητῶν, εἶνε ὁ Ὑπέρροχος ὁ ὁποῖος σκέπτεται καὶ πονεῖ. Ψάλλει τὸ Καλόν, ὑμνεῖ τὴν Φύσιν, ἀποθεώνει τὸ Αἴσθημα. Τὸ σύμπαν εἶνε ὁ ναὸς του. Ἡ διάνοια-λαμπρὰς καταναγύουσα, ἀλλὰ καὶ ἀναλίσκομένη.

Μεσάνυχτα. Ὁ οὐρανὸς γίνεται λευκότερος. Τὰ ἄστρα, πολυπληθέστερα, μαρμαίρουν εἰς ἕν παιγνίδισμα φωτός. Τῶν δένδρων οἱ κλώνοι γέρουν εἰς ἕν ἡδονικὸν φρικίασμα ἀνέμου καὶ ἐνώνουν τὰ φύλλα των.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου, παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ παλλεύκου ὄρους, τὰ γήινα φῶτα ἐνδυναμοῦνται.

Ἡ ὁμίχλη γίνεται ἀραιότερα. Μακρὰν, ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, ἔρχεται ἕνας χαρμύσιννος ἦχος.

Ὁ κῶδων τῆς ἐκκλησίας σημαίνει τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἐκλεκτὸς σταματᾷ. Ἀποκαλύπτεται. Καὶ ἐνῶ ὅλα γύρω του ἀστράπτουν ἀπὸ γλυκεῖαν λάμπην καὶ ἡ φύσις σιγᾷ τὴν σιγὴν τοῦ μυστηρίου, ὑψώνει τὰ βλέμματα πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ αἰωνίου φωτός· καὶ ἐνῶ ὁ ἦχος τοῦ κῶδωνος ἠγεῖ τοὺς παλμούς τῆς χαρᾶς, ὁ Ὑπέρροχος γονυπετεῖ.

Ἡ ψυχὴ του ἐκχύνεται εἰς ἕνα αἶνον λατρείας, τὸ πνεῦμα ἐκτείνει τὰς πτέρυγας του καὶ ἵσταται ἐκεῖ, μὲ τὰ γόνατα εἰς τὸ χῶμα, ἀκίνητος, ἕως ὅτου ἡ ἀνάπασις τοῦ κῶδωνος σβεσθῇ εἰς τοῦ κενοῦ τὰ ἀπέραντα πλάτη — ἀπτήχησις ἀρμονίας, ἡ ὁποία πτερυγίζει ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν Ἀγγέλων.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ